

27. světový den mládeže v Plzni

Trošku nakoukneme do historie. Papež Jan Pavel II. pozval mladé do Říma a mladí přijeli. Samozřejmě ne z celého světa. Tak se zrodila myšlenka, aby se pravidelně scházeli mladí se svým biskupem ve své diecézi.

27. světový den začínal v pátek křížovou cestou. Společnost mladých z Mrákova, Domažlic a okolí připravilo jedno zastavení. Malý střípek byl spojen v Plzni, kde si každé zastavení připravila jiná skupina. Zamyšlení nad ukřížováním Ježíše, ale i nad současnými problémy našeho života se zrcadlilo různým způsobem v různých provedeních. Cesta městem končila v katedrále.

Program se přesunul na biskupství, kde jsme se zahřáli a také občerstvili. Velký sál byl na to množství lidí docela malý, než se člověk pozdravil se známými a prohodil pár slov, už nastal čas vyrazit na místo ubytování.

Nový den začíná klasicky, umýt, nasnídat... Mezitím už na nás čekali animátoři, kteří službou a pomocí podpořili toto setkání. Obvyklá registrace, nafasování pozvánek, zpěvníku i programu proběhla bez problému.

Toto setkání mělo jednu novinku, byl vytvořen sbor z dobrovolníků, kteří hudebně doprovodili první část setkání písničkami chval. I zde byli naši zástupci – Ančí a Káťa.

Hlavním hostem byla Lucia Paola Tartara původně Italka, představená kláštera trapistek. Téma „Radujte se v Pánu“ bylo zajímavé, proto následovalo také sdílení ve skupinkách.

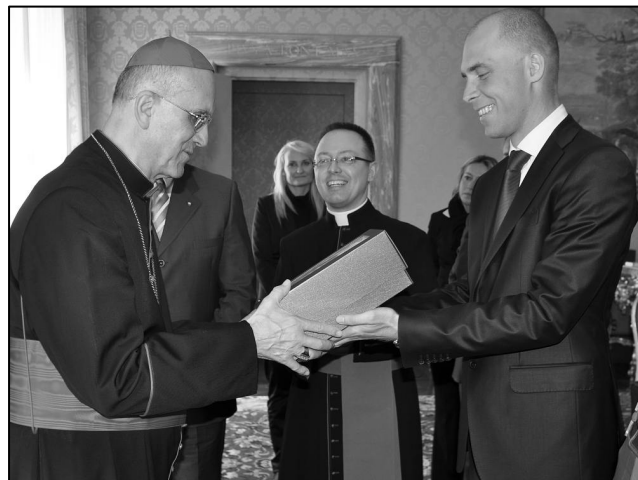
Mně osobně hodně zaujala dvě svědectví: o životě teenagera a o službě druhým. Nechyběla ani modlitba, pozvánky na akce a ani polední občerstvení.

Závěr patřil mši svaté sloužené našim biskupem Františkem. Jako každý rok měl pro nás slovo do života, osobní požehnání a dva dárky: jablko, abychom přinášeli i my ovoce Ducha Svatého ostatním a pěkné triko s potiskem ve tvaru ryby, symbolu křesťanů.

Bylo fajn, že nás jela pěkná skupina. Tak zase za rok a nebo na společnou v pátek, nebo na Chlumu.

Paddy

Prazdroj ve Vatikánu

Požehnaná várka plzeňského piva dorazila začátkem dubna do Vatikánu. Z rukou českého velvyslance Pavla Vošalíka a manažera značky *Pilsner Urquell* Jana Šolty ji tam převzal kardinál Tarcisio Bertone, státní sekretář Svatého stolce. Setkání se zúčastnil také domažlický rodák, nyní sloužící Svatému otci v Státním sekretariátu ve Vatikánu, Mons. Marcel Šmejkal. (foto z archivu Katolického týdeníku)

Vyznání hříchů nebo obrácení?

V pondělí Svatého týdne se konala v domažlickém arciděkanském kostele kající pobožnost, po které následovalo udělování svátosti smíření. Přinášíme k reflexi pár myšlenek, která zazněla v promluvě:

Nový zákon nemluví tolik o pokání, ale spíše o obrácení. Řecké slovo *metanoia* znamená doslova změnu smýšlení. Pokání, projevy lítosti nad vlastními hříchy samozřejmě patří procesu smíření s Bohem, ale nenahraditelným prvkem tohoto procesu, kterému patří také vyznání hříchů ve zpovědi, je pokus o změnu smýšlení. Tedy ne hledání ospravedlnění vlastních slabostí, ale naděje z rozhodnutí o změně svého postoje.

Smíření znamená znovuzačlenění. Hříchem se člověk odcizuje Bohu, ztrácí k němu pravdivý vztah. V Bibli s nabídkou smíření přichází Bůh – člověk tedy nemusí dojít smíření skutkem pokání, ale přijetím Boží nabídky: *Smiřte se s Bohem!*

Latinské pokání je odvozeno od slova trest. Stojí za tím představa, že za svůj hřích jsme si zasloužili trest a svoje viny musíme odpykat. Ale žádný hřích není možno odčinit nějakým svým činem. Jen dar Božího smíření nás může očistit od našich hříchů.

Při udělování pokání nejde o splacení viny, ale o hledání toho, co může kajícímu pomoci, aby ve svém vnitřním životě rostl.

Dochází v mém prožívání svátosti smíření ke změně smýšlení?

Prožívám znovuoobnovení svého vztahu s Bohem, s lidmi, dokonce se sebou samým?

Jde mi o můj růst?